

[Jensen-Aale.]

gynde med. Den ærede Ordfører for Venstre (Johs. Clausen) sagde noget om, at med Hensyn til Rentesaenkning kunde jeg tale med Regeringen. Det kan jeg ogsaa om andre Ting, det er der ikke noget i Vejen for. Jeg ved, at naar Betingelserne er til Stede for, at en Rentesaenkning lader sig gennemføre, vil Regeringen gaa i Spidsen for at gennemføre den, medens det modsatte var Tilfældet med det ærede Medlem og hans Parti og Det konservative Folkeparti, som hjalp hinanden over for det Forslag, der fremkom fra et Udvalg, der var blevet nedsat efter Venstres Ønske og bestod af Medlemmer, som stod uden for Rigsdagen, og som de ikke havde noget at udsætte paa. Dette Udvalg afgav en Betænkning, efter at det havde arbejdet en Tid — der blev endda lyst efter Udvalgets Betænkning, og den højtærede Statsminister sagde: Vi skal faa Arbejdet fremskyndet det mest mulige. Arbejdet blev fremskyndet, og Udvalget afgav en Betænkning, som Regeringen i alt væsentligt fulgte. Hvis man havde fulgt det Forslag, vilde man have kunnet raade Bod paa hele den vanskelige Situation, vi vi var inde i. Men hvem var det, der ikke vilde være med til at gennemføre det? Man plukkede Forslaget i Stumper og Stykker. Bankerne mødte i Udvalget og gav Tilslutning; de vilde være med til at skabe Betingelser for, at dette Forslag kunde gennemføres. Naturligvis skulde det gennemføres i sin Helhed. Men Ordførerne for Oppositionspartierne tåler hele Tiden om Landbruget alene, og Landbruget er et vigtigt Erhverv — det skal ingen mere end jeg erkende —, men det er dog ikke hele Danmarks Befolkning; derfor maa der ogsaa tages Hensyn til andre Erhverv.

Jeg har egentlig ikke noget at sige til den ærede konservative Ordfører (Korsgaard); han henvendte ikke ret meget til mig, og det, han henvendte til mig, syntes jeg ikke havde synderlig Interesse. Derimod forstaaer jeg det saadan, at det andet Medlem af Det konservative Parti (Lange) kom Ordføreren til Undsætning, fordi han syntes, at vi nu var inde paa en Bane, hvor maaske et nyt Medlem vanskeligt kunde optræde med den Sikkerhed som et Medlem, der har haft Sæde i Tinget før. Og nu er det jo saaledes, at det ærede Medlem, der optraadte her som Biordfører, var Medlem af det omtalte Udvalg og ved, at Bankerne gav Tilsgagn om, at de vilde være med til at sikre det Konsortium, der skulde gennemføre den Plan, som Kommissionen havde forelagt

Regeringen. Derfor er det ikke falsk Tale fra vor Side, men det er det fra den anden Side. Planen kunde have været gennemført dengang, hvis de to Partier havde villet være med, men det vilde de ikke. Var de gaaet med dengang, havde det set ganske anderledes ud for det danske Landbrug i Dag, end det nu ser ud.

Jeg ved ikke, om det er Meningen, at vi skal gaa videre ad denne Bane her, hvor vi blot diskuterer Spørgsmaalet om Tilskud til Landbrugere, som paa Grund af en daarlig Høst er kommet i en særlig vanskelig Situation. For min Skyld kan man gerne blive ved, og jeg har lagt Mærke til, at naar dette Spørgsmaal har været fremme i det andet høje Ting, er man kommet til at tale om næsten alt muligt andet mellem Himmel og Jord, skønt det, det her kommer an paa, dog til syvende og sidst er dette, at vi fik for lidt Regn i Fjor.

Formanden: Det ærede Medlem har ganske Ret i, at Spørgsmaalet om Konverteringen ligger uden for den Sag, der er til Behandling. Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Fr. Kristiansen) har imidlertid bedt om Ordet — jeg haaber for en kort Bemærkning —, og da der er rettet et direkte Spørgsmaal til ham, vil jeg ikke afskære ham fra at svare. Men dermed maa Diskussionen om Konverteringen været sluttet for denne Gang.

Fr. Kristiansen: Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) gentog nu, at Indenrigsministeren havde sagt, at vi selv kunde bestemme Renten i et lukket Pengemarked. Det tror jeg ikke er rigtigt. Han har sagt, at vi kan øve afgørende Indflydelse paa Renten; det kan vi gøre gennem Importen, og det er rigtigt nok. Jeg tror ikke, der er noget betydende Medlem inden for vort Parti, som har udtalt, at uanset hvordan Situationen er, kan vi fastsætte Renten, som vi vil.

Det ærede Medlem henviste til, at Konverteringsforslaget i 1934, som altsaa var opbygget paa Gældskommissionens Forslag, indeholdt Bestemmelser, som man paa Forhaand vidste, Oppositionspartierne ikke kunde acceptere. Hvor vidste man nu det fra? De havde jo selv sagt god for Kommissionens Sammensætning. I denne Kommission sad en saa betydelig Mand som Forstander Overgaard, Ladelund, som vi i Jylland sætter overordentlig højt — han er den Mand, der har størst Tillid inden for Landbrugskredse. Var Regeringen saa ikke